

НИКОЛАЙ ТЕЛЛАЛОВ

ГРИВНАТА

chitanka.info

1.

Не съм се интересувал от археология — у нас такава просто не съществува, — нито страдам от иманярски мании, както всеки пети мой съпланетник, от онези, дето детински продължават да вярват, че на Марс някога е съществувала високоразвита цивилизация. Те ровят в ръждиво-керемидените пустини с такова упорство, че току виж наистина направят някое откритие. Вярно, досега са изнамерили почти двестагодишните останки на катастрофирали земни сонди, тяхна заслуга е разбулването на мистериозните изчезвания на колонистки експедиции отпреди век и половина, но чак пък развалини на прастари съоръжения, построени от истински марсианци...

Разбира се, няма да намерят. Копаенето обаче, според земните вицове, се е превърнало в национален марсиански спорт.

Смешното е, че и аз в крайна сметка не устоях на изкушението, грабнах многофункционална лопата и ето ме — омазан с глина, пясък скърца по зъбите, пот се лее на едри капки и оросява почвата.

Само че аз копая Земята, място, където наистина има какво да изровиш. Кацнал съм на живописно място сред планини, сравнително недалеч от грамаден град — за да ровя като къртица!

... Изтощих се по-скоро, отколкото очаквах. Успешната ми адаптация към земната гравитация ме бе накарала да надценя силите си. Умората ми помогна да поразмисля и да се видя в иронична светлина. Усмихнах се и дори щях да си кажа нещо духовито на глас, когато забелязах в плиткия изкоп — жалък плод на неистовите ми усилия! — метален блясък. Наведох се с още по-бързо разтуптяно сърце, докато разумът ми очакваше от очите да различат в загадъчната находка нещо съвсем банално — смачкана бирена кутия например.

Добре, казах си, нека е бирена кутия, но тогава със сигурност ще е на поне седемдесет години, горе-долу тогава са престанали да ги произвеждат. Все пак е достатъчно вълнуващо. Преди седемдесет стандартни години атмосферното налягане на родния ми свят е било двойно по-ниско от сегашното!

Сгънах треперещите си от възбуда и претоварване крака и се отпуснах на колене. Усетих грапавата и твърда повърхност, ситни камъчета болезнено натиснаха кожата ми. Колко бързо свикнах с това преживяване — да ходиш под открито небе без вакуумен костюм и непрекъснато да си смаян, че стъпваш нейде из простори, три пъти и половина по-обширни от Марс! Само това да беше, Земята би могла да бъде призната за прекрасна — единствено заради този факт! След триста години вероятно също толкова прекрасен свят ще стане и Венера, но няма да го доживея, пък и не един век ще мине, преди условията там да станат напълно земеподобни. А пък дотогава и родната ми планета ще бъде доста уютна...

Протегнах пръсти към тъгълчето на потъналия в грунта предмет, но не го докоснах веднага, защото инфошината на екзоскелета ми изпиука — акумулаторите се нуждаеха от дозареждане. Нетърпеливо включих резервното захранване и най-сетне пипнах металното ръбче.

Бе хладно.

Грижливо човърках пръстта, оголвах находката си и с всяка минута гласът на трезвия разум потъваше във възторга на емоциите. Едва се сдържах да не бързам, за да не нараня полимерния филм по кожата си, който ме предпазваше от алергии и зарази.

В разровеното място щъкаха дребни животинки, насекоми, червейчета, стоножки — зрелище, на което още дълго няма да се наслаждаваме в родните ни пустини, — но и към тях вече бях привикнал и не ги забелязвах. Да ми прости Живота!

След няколко минути държах предмета. Пръстите ми го галеха, почистваха, той мъждиво лъсваше все повече и повече след всяко докосване. Бях загубил ума и дума, бях забравил къде съм, от целия свят за мен бе останала само моята собствена длан и това, което лежеше върху нея и матово отразяваше залезното есенно слънце.

Бях намерил гривна.

Широка три мои пръста, съставена от груби сегменти, напомнящи за стилизирани насекоми с крилца и остри бодилчета на края на коремчетата им — жила. Като че ли инструментите за нейната изработка са били примитивни.

Нямах представа колко може да е стара — на десет месеца, десет години или десет века. Изглеждаше красива в своята недодяланост и

независимо дали бе ценен уникат или обикновен продукт на масово производство, за мен тя имаше една съвсем-съвсем друга стойност.

На практика същата, каквато и досега придавам на купчините домъкнати от марсианската повърхност камъни. Почти всяко дете при първото си излизане със скафандър навън събира камъни. Съществува дори шега, че след няколко поколения цялата планета ще се окаже пренесена под куполните градове. Но тази гривна в същото време бе нещо много по-различно от марсианския чакъл, какъвто всеки го има на писалището си! Тя бе късче от Земята, при това късче, минало през човешки ръце. И не бе купена, нито получена като подарък.

Бе намерена.

В този миг искрено ми дожаля за моите съпланетници, които търсят — макар повечето да осъзнават напразността на мечтите си — митичните фосили на онези, които са ни завещали свят за съживяване. Марсианските иманяри вероятно никога няма да изпитат това вълшебно усещане, във вълните на което аз сега се давех, и се давех с възторг!

Глас зад гърба ми изгърмя като аларма за декомпресия. Вцепених се, не паднах само защото процесорът на екзоскелета ми светкавично разгъна балансирни щанги, а живачните компенсатори се погрижиха центърът на тежестта да не излезе извън опорната площ. Щеше да е върхът на идиотизма да плюсна уплашен от съвсем спокойно произнесените думи:

— Добър вечер, господине. Мога ли да знам какво правите тук?

Наистина, човекът не викаше. Но тонът бе остър, служебен.

И тогава направих първата си голяма грешка. Или може би тъкмо обратното, защото всичко, което последва нататък, не се решавам да го оценя с никакви морални критерии. То просто се случи... и аз ще нося тежестта му в себе си, както неспиращото земно притегляне, докато съм жив.

Не, нищо не успях да си помисля. Ако бях помислил... Но не би. Реагирах. Инстинктивно, хлапешки. Надянах гривната. Нямах време да остана поразен колко лесно проврях китката си... и преплетените метални насекоми обгърнаха дясната ми ръка. После дръпнах върху й ръкава на якето и се обърнах.

Видях точно каквото очаквах. Беше полицай. Дори да не бях виждал съответната местна униформа, служителите на реда винаги

притежават някакво специфично излъчване, по което ги разпознаваш, колкото и екзотично да са облечени.

Този полицай не беше екстравагантен. Кройката на униформата бе стандартна за Европа, но в тази провинция държаха цветът ѝ да е тъмносив и националните различия визуално да доминират над общоконтиненталните. Досега с подобна практика се бях сблъсквал само на Британските острови и в малки национални анклави. Разглеждах човека прекалено внимателно, вероятно за да отложат очевидната мисъл, че съм нарушил законите на дадената федерална единица.

Служителят на реда каза още нещо, но този път не го разбрах. По принцип се гордеех, че знам езика на този край, защото тук е бил роден, тук е живял и тук е починал працядо ми, но откакто кацнах на Земята, много скоро се убедих, че познанията ми може да са достатъчни, за да чета, но мъчно разпознавах думите при изговаряне. Следваше да се очаква, усвоявал съм езика, наречен „български“, според граматични правила отпреди сто и петдесет години, оттогава той се е наситил с чуждици, предимно английски — в контраст с по-голямата част от Европа, а произношението... свикнал съм с произношение, съзвучно на майчиния ми ниппон-диалект на арес лингва.

А и освен това тук са се развили няколко диалекта, напълно неразгадаеми за мен. Една позната дума не долавям. Май че поначало нямат нищо общо дори със съвременния български...

Отвърнах на евроесперанто, че не разбирам и че моля да бъде извинен за това.

За мое учудване полицаят заговори на каноничен арес лингва. Имаше ужасен акцент, но говореше бавно и ясно:

— Питам какво правите тук. Ще ми покажете ли разрешителното си за разкопки, ленд?

Марсианският еквивалент на „господин“ прозвуча малко враждебно. Смутих се и неволно започнах да дърдорям на родния си диалект. Полицаят вдигна длан, за да ме прекъсне:

— Не говоря японски марсиански, ленд.

Притесних се още повече, лицето ми пламна, отчасти поради досадата, която изпитвам, когато чуя словосъчетанието „японски марсиански“. Арес лингва е хармонична и целенасочена система за

общуване, чиято граматика и лексика са резултат от сливане на английски, испански, руски и японски. В разговорната реч се среща диалектно изговаряне, но този тук умник откъде-накъде ще го нарича „японски“! Вярно, в моя териториален сектор писмото ни е йероглифно и поради някаква причина говорим по-отсечено, но не сме „японци“, „руснаци“ или „латиноамериканци“, нито един от другите диалекти не е по-„английски“ или по-„испански“ от другите. Нали ме чува, не ме вижда как говоря — на фонетична азбука, на латиница или кирилица, прах му в гърлото! Ние сме марсианци. От един век сме такива. Още ли ни третират като колония, пясък в очите!

— Прощавайте, ленд офицер, стреснах се от внезапната ви поява. Сега разбирате ли ме?

Онзи кимна.

— Нямам разрешително за разкопки... Аз...

— Търсите сувенир — заяви полицаят измамно снизходително.

— Ами да.

— На територия на исторически паметници не можете да копаете без разрешително, ленд.

Отново плувнах в пот.

Човекът в сиво огледа лопатата, измери с очи изкопа, понадвеси се над скромния ми багаж.

Със затаен дъх очаквах какво ще каже и предприеме.

Полицаят, явно разочарован от липсата на дълбочинни скенери и друга екипировка на браконьер-археолог, пренасочи вниманието си към мен.

— Какви апарати криете под дрехите си, ленд? — запита подозрително.

Със сигурност полицаят страдаше от предубеждението, че марсианската техника винаги е свръхминиатюризирана, видях го, че е активирал детектора на колана си и косо гледаше надолу към дисплея.

Разкопчах ризата.

— Това е екзоскелет. Помага ми да се придвижвам при двойното за организма ми земно притегляне.

Полицаят се опита да остане невъзмутим. Голотата притеснява доста от земните хора и той малко припряно избъбри, кривейки дебелите си устни:

— Не е нужно да се събличате, ленд... Моля покажете паспорта си. Аз съм старши сержант Ангелов, седемнайсетото ре-пе-у...

Докато му подавах легитимацията, изпитах странно успокоение. Кой знае защо ми се стори, че желанието, едва ли не професионалното задължение да се заяжда, се изпаряваше у полицаая. Той сякаш омекваше в лениво провинциално благодушие.

— Ямато Хуан-Кисев — прочете сержантът Ангелов документа ми. — Така, редовна виза, медицински контрол... Намерихте ли нещо?

Напрегнах се и излъгах, гледайки го право в очите:

— Не... за съжаление.

Той разлисти отново книжката, холограмите по страниците хвърляха цветни отражения по мургавото му лице. Върна ми я и отегчено ме посъветва:

— По-добре си купете сувенир от магазините. Ще хванете някоя зараза, ленд, ще имаме и ние неприятности после... Приятен ден... вечер, де... — завърши неочаквано, докосна леко козирката на кепето и си тръгна обратно по пътеката. Нещо измърмори за последно, но дори една дума не разбрах.

Седнах, облегнах се на лопатата си и зачаках да ме отпусне напрежението. Крадешком опипах гривната. Въздъгнах.

Да, свечеряваше се. Слънцето преди малко се скри зад сиво-синкаво-кафеникавата грамада на планината отсреща, огромна поради близостта си, стръмна като крепостна стена. Рано окапалата шума от дърветата караше гората да изглежда мрачна, а освен това ясно личаха равните редици. Тази гора не беше естествено поникнала. Бе посадена, вероятно след като обезлесяването по тези места се е превърнало в сериозен проблем не само за леко истеричните земни природозащитници. Но сред голата гора все пак отделни корони още задържаха листа и те ярко жълтееха на останалия сиво-кафяв фон като мацвания с четка. Заснех тази картина с камерата на екзоскелета.

Долу, от дъното на клисурата, се чуваше шумът на реката, може би смесен с боботенето на тръботранспорта. Сетих се, че така и не слязох да я видя. Привлече ме хълмът около S-образния клуп на потока — развалините, по-точно останките на някогашна крепост. Няколко зида стърчаха като гнили корени на развалени зъби. Никога всъщност не съм виждал развалени зъби, освен на картинка. Неприятно зрелище.

Останките на крепостта обаче изглеждаха приятно — ако не поглеждаш към така и неликвидираните фундаменти на незаконно строени преди седемдесетина години вили. След дълги разправи и съдебни дела те са били съборени. Само че премахването им е ставало доста небрежно, без реставриране на ландшафта. Затова се вирах над тях — навред планински гънки и дори участъци от вероятно дива, саморасла гора.

Прелест.

Сигнал на инфошината ме извади от унеса. Изправих се — краката ми бяха поизтръпнали — и поех по същата пътека надолу към наетия аерокаб и зарядното устройство за екзоскелета.

Колко по-лесно би ми било, ако захранването беше автономно, от лантанидна батерия, но...

На Земята все още се отнасяха към портативната атомна енергия с голямо недоверие.

2.

Причината да пристигна на Земята, по-точно в Югоизточна Европа и съвсем конкретно край развалините на средновековната крепост Урвич, бе працядо ми.

На Марс посещениято на Земята и специално на страните, от където са твоите корени, е традиция. Кой знае защо това се възприема от земяните като някакъв неосъзнат „зов за завръщане“. Не е така. Ние сме щастливи на своята планета. Тя е наша. Наша е, защото сме родени там и защото бащите ни спят вечния си сън в марсианския грунт. Ние сме марсианци. Помним откъде сме дошли, но вече сме различни, инакви духом. Марсианци. Живеем собствена история, творим я. Знакът на уважение към кръвта и произхода не ни прави несретници, изгонени от „рая“. Не мечтаем за земното синьо небе. Ние градим свое и някога ще го имаме над главите си — с облаците, дъгите и птиците. Нашата съдба вече е друга. Но винаги ще помним планетата майка. И няма да ѝ се сърдим, каквото и да прави тя в старческото си слабоумие.

Працядо ми се е оженил късно, не е дочакал раждането на баща ми, своя внук. А тъкмо баща ми, според снимките, много е приличал както външно, така и по характер и темперамент на працядо ми. Татко е станал космонавт и е полетял към Марс, където и се заселил... Очарователното е, че е осъществил една детинска мечта на працядо ми. От него са останали написани доста неща — родословието ни, негови спомени. Сред спомените на працядо, горещ почитател на литературата НФ, има един как на десетгодишна възраст прочел книга за марсианци. Наивно бленувал да стане космонавт... и да се ожени за марсианка! Татко се оженил за марсианка, сиреч дете на колонисти, жена, родена на Марс. И тя носела съвсем „марсианско“ име — Аелита. Вярно, в нашия край го записваме и произнасяме като Аеритан. На едно място працядо е описал своя разходка до крепостта, край която намерих гривната — той е живял десетина километра на северозапад. От дете исках да видя това място. С порастването представата ми се променяше, ставаше по-адекватна, защото се

съобразявах със земните филми, но въпреки това — Урвич се оказа далеч по-различен, отколкото го бе рисувало въображението ми.

Очевидно и прадядо ми е гледал на тези развалини повече с въображението си, отколкото с очите.

В един участък на доста стръмната пътека към стражевата кула е описал кафеникаво-ръждиви петна по камъните. Сравнявал ги е с вкаменени петна кръв, останали от свирепите времена на отбраната на тази твърдина, седем години устоявала на атаките на нашественика.

И сега се сещам — мечтаех си да открия онова митично съкровище, споменато в записките на прадядо, дали златен кръст, дали вълшебен кивот, за да го върна на праподината си... и с това да помирят завинаги Земята и Марс.

В онези години, времето на детството ми, отношенията на двата най-населени свята в Слънчевата система бяха станали много остри, говореше се за междупланетна война, земяните се страхуваха от нас. Признавам, по едно време ние, марсианските хлапета, се поддадохме на неизбежната реакция спрямо чуждата омраза, породена от страх. В ученическите градчета дори направихме демонстрация с доста варварски лозунги.

Възрастните направо се сащисаха. Дълго ни обясняваха къде и в какво грешим. Успяха да ни засрамят в края на краищата...

А после и междупланетната криза се размина. Не стана чак помирение, но притърпяване — това се получи. Ние, противно на всякакви подозрения и обвинения, не смятахме да нападаме Земята, а Земята прецени, че не може да си позволи военна операция с далекобойност 60 милиона километра, без глобално да рухне икономически. Но въпреки това до подобряване на отношенията не би се стигнало, ако не беше нашето предложение — да помогнем за построяване на мост към звездите.

Това, разбира се, не е важно по отношение на историята с гривната, но самата тази гривна със сигурност, непременно ще окаже влияние върху цялата човешка общност — човечествата на Марс, Луната, астерополисите, Земята — и върху пътя ни към звездите. Той може да се окаже по-стръмен, отколкото сочат инженерните изчисления... или смайващо лесен, но по свършено друг начин.

Е, късмет или злощастие е било откритието ми?

... Не знам. Цената, която се плати, лично на мен ми се струва...
мъчно приемлива. Каквото и да говори който да било.

3.

В този ъгъл на Европа хората много непринудено завързват познанства. Това стряска и очарова. А в мен събужда и една гордост, че потеклото ми е и от този народ.

Прибрах се с аерокаба в София-Център 3, но щом спрях пред хотела, умората сякаш ме бе забравила. Усецах се бодър, свеж, мускулите не боляха от физическата работа, сякаш и вътрешностите ми бяха пощадени от земната гравитация. Чувствах единствено зверски апетит и имах желание да се разходя из града. Местната кухня не само че ми допаднаше (вкъщи, на Марс, се готвеха подобни ястия, обаче се оказа, че много бледо напомнят за оригиналните), но и стомахът ми я понасяше. Вечерях преобилно в заведение с изглед към площад с шадравани. На съседната маса се веселеше компания млади хора, почти мои връстници. Някак съвсем естествено се присъединих към тях.

Разбира се, питаха ме за Марс. Разказвах с удоволствие. Похвалих се, че съм отчасти техен сънародник. Това насочи разговора към „българския“ Марс. Чудно, но този път не почувствах полъха на собственическо отношение. Просто ме питаха в какви форми съществуват познатите им обичаи, традиции, навици дори...

Но в действителност не бях център на внимание. Младежите просто прекарваха приятна вечер, шегуваха се, пиеха, ядяха. Ставаха да танцуват, когато им допаднаше музиката. Бях част от компанията — мъничко екзотичен, но какво от това. През последните петнайсетина години земяните са свикнали с туристи от Марс, с високия ни ръст, с екзоскелетите ни, с необикновения за Земята цвят на ириса... Беше ми великолепно.

По-специално внимание ми обръщаше висока — според земните стандарти — брюнетка, която доста забавно произнасяше звука „р“. Не знам дали ме харесваше наистина, или по-скоро интересът ѝ бе плод на любопитство, но така или иначе беседата ни прерастваше във флирт, което ми допаднаше.

Питах се докъде ще стигне девойката, но откровено казано ми бе все едно — само по себе си всичко случващо се беше приятно.

В един момент компанията реши да отиде на дискотека. Тъкмо да подкрепя идеята — защото съвсем свойски поискаха и моето мнение, — когато брюнетката заяви:

— Аз пък искам на басейн-бар! Кой е с мене? — и ме погледна кокетно, с искрящи от виното очи.

Мненията се разделиха. Накрая се стигна до консенсус — всеки където му е кеф и да се чуят по компанела, според това къде е по-гот, там ще се събере цялата група.

Предвид ситуацията, беше ми неудобно да изразя становище, но още щом чух думата „басейн“...

На Марс басейните все още са лукс. Най-приятното изживяване на Земята според всеки турист са специалните хотели за марсианци, луняни и (изключително редки) астероидни жители. Там задължително има басейни. Преди всичко като места, където тялото да почине от смазващото притегляне, а специално за нас — зрелището на огромна маса вода за къпане.

Когато за първи път видях с очите си море — Черно море, едно от най-малките по площ, — бях шокиран. Цялата брегова ивица сякаш е обкована с броня — тесни плажове с пясък, а сетне бастиони от многоетажни жилищни и почивни сгради. Между тях няма пролуки, до морето се стига през тунели в самите сгради, през надлези и подлези. Затова срещата с тази ОГРОМНА, ПОТИСКАЩА маса вода става много внезапно и без предупреждение. Може би, ако бях намерил в някой друг регион поне малко диво крайбрежие, не бих се впечатлил толкова. А контрастът между неуморната стихия на вълните и разноликите геометрични фасади е невероятно силен. Но и малко неприятен. Сякаш градовете се опитват да превърнат дори морето в басейн в задния двор на жилищните си кошери...

Истинските басейни, като този, в който бях поканен, са по-симпатични именно с това, че са по-малки от капка пред него, морето, но в мен и те продължават да будят този трепет — вода, вода, вода...!

По пътя към „мокрива“ бар брюнетката ме хвана за ръка. Разглеждаше часовника ми, докато лентов тротоар ни носеше към заведението. Циферблатът и календарният дисплей я заинтригуваха.

— Коя дата е днес на Марс? — попита тя.

— Трийсет и втори февруари, трийсет и седма аресиана от Заселването. Аресиана е...

— ... една ваша календарна година, знам. А ти на колко години си?

— Дванайсет — отвърнах и се насладих на мигновеното ѝ недоумение, а после уточних: — Марсиански, разбира се. Аресиани.

Тя се засмя, очевидно се преструваше, че не е схванала веднага, че възрастта ми е 24 стандартни, но го правеше мило и за забава.

В бара можеше да купиш бански спрей. Аз си носех плувки, защото в хотела бяхме принудени да спазваме местните обичаи. Правилото на туриста гласи — по-добре да те сметнат за старомоден, отколкото да стреснеш домакините с нещо смело.

Моята дама — позволявах си да я наричам така мислено — се възползва от спрея. Произведението ѝ, когато излезе от кабинките за преобличане, бе доста умело, с опитна ръка изпълнено и изглеждаше предизвикателно. Хареса ми, че и съблечена продължаваше да бъде привлекателна, макар според нас телосложението на земяните да е малко масивно за вкуса ни.

Аз се освободих от екзоскелета на ръба на басейна и скочих — справих се добре, изпълнението предизвика одобрителни възгласи от посетителите, които веднага ме зяпнаха. Екзоскелетът на авторежим се оттегли към гардероба. Той също привлече внимание. Когато стои, прилича на купчина изправени лъскави метални пръти и бутала. Движейки се, напомня по един много интересен начин човек. Това обаче май предизвиква лека паника сред несвикналите.

Върху часовника ми замига индикатор за компанелна връзка с процесора на моя паякообразен крепител.

Погледнах веднага към дясната си китка.

Гривната си беше, разбира се, на място.

Прииска ми се да споделя за нея с момичето, което също скочи — не толкова елегантно, както навярно искаше, но живо и смело. Гмурна се засмяно и изплува съвсем близо отпред.

— Уф... Къде се учите да плувате на Марс, нали не в пясъка, ха-ха!

— Плуването е част от задължителното образование.

— Чувала съм, че при вас всички са висшисти.

— Не бих казал... — започнах внимателно, обмисляйки как да обясня нещата по-интересно и без да напускам закачливия тон, който бяхме възприели един спрямо друг, но тя ме прекъсна:

— А коя зодия си ти?

— Хм, Земята ми е в Змиеносец, Слънцето в Овен...

— Да, за вас, Змиеносците, пише, че сте били големи чаровници... — рече тя.

Аз се наслаждавах на гледката на плавните ѝ движения във водата. Ръцете ѝ наистина бяха красиви. Както и цялата фигура. Поне така ми се виждаше. Легендите, че в тази страна жените били изкусителни, не са чак толкова преувеличени.

— А аз съм... — тя направи важна и загадъчна пауза, която много уместно гарнира със самоиронична усмивка, за да подчертае, че ще каже нещо несериозно... но не съм несериозно и затова докосна с пръст сгъвката на лакътя ми и бавно прокара показалеца си към основата на китката.

Жестът приличаше на покана за милувка. Аз буквално се размеквах, превръщах се в протоплазма като водата наоколо. Наистина имаше нещо много вълнуващо в тази девойка. Край нас в басейна в дълбочината на водната маса искряха холопроектирани златни рибки и миниатюрни русалки. Нито една от последните нямаше толкова чар, колкото брюнетката пред мен.

— Аз съм... — повтори тя и пръстът ѝ стигна до гривната.

Никога не научих под кое слънчево съзвездие е родена.

Нито повече чух гласа ѝ.

Защото момичето внезапно се изпъна като струна, очите ѝ се изцъклиха, помътняха, лицето и цялата ѝ кожа станаха мраморни... После тя потъна, както би потънал екзоскелетът ми без надуты плаватели.

Осъзнах, че това не е продължение на играта, когато я видях през прозрачната, осветена от лампи вода, да ляга на дъното като кукла-марионетка с отрязани конци.

Не, не аз разбрах какво се е случило, а процесорът на екзоскелета. Стандартен марсиански модел, посредством биоскелените си той регистрира прекратяване на жизнени функции в близост до мен и реагира като на опасност. Алармената му сирена сцепи музикалната

интимна атмосфера в заведението, а стремителното му придвижване към мен предизвика ужас сред посетителите.

4.

Не помня добре онези моменти.

Опитвах се да се гмурна, за да извадя момичето. Екзоскелетът се мъчеше да ме отведе далеч от евентуалната заплаха. В бара крещяха. Щатните спасители бухнаха в басейна. Пищеше сирената на екзоскелета.

Бърза помощ. Полиция.

Блясък от бластер — хората на закона бяха принудени да разрушат екзоскелета. Той вероятно бе получил инфопретоварване и оказа съпротива на полицаия, който ми слагаше белезници.

Не можах да видя тялото ѝ, колкото и да въртях глава, колкото и да се мъчех да стигна до нея.

Виках името ѝ.

...

В полицейската кола помня само, че униформеният не ме изпусна от очи, а десницата му лежеше върху бластера, чийто индикатор бе станал червен.

Започна да ми става страшно.

...

Дойдох на себе си по време на разпита.

— Имате недеklarиран на влизане в Европейския алианс предмет! — каза следователят.

Едва се сдържах да не направя глупост — да скрия с длан гривната.

— Купих я. От магазин за сувенири.

— Пазите ли бележка?

— Н... не.

— Тогава я впишете... но ще трябва да я дадете за експертиза, може да представлява историческа ценност. Прилича на стара.

Невероятно се уплаших. Забравих, че съм арестуван, че пред очите ми съвсем неочаквано и необяснимо умря красиво момиче. Не исках да се разделям с гривната, но...

Когато се опитах да я сваля, изтръпнах и замръзнах отвътре. Гърлото ми пресъхна, езикът надебеля.

Гривната не можеше да се свали. Нямахме закопчалка, не можеше да се разтегне. Да се махне от ръката ми бе възможно само след ампутация на китката.

Вдигнах глава към следователя, но се побоях да отворя уста, защото щях да се разплача — не знам от какво.

Все пак отворих уста. От учудване.

— ... Какво, за Бога... Ах, да — следователят търкаше чело, мъчейки се да си припомни нещо. Чукна със светлинната писалка по листовия екран, който лежеше пред него, но бе поляризиран така, че не можех да прочета нищо. Каза: — Така, вписвам ви я... сребърна, нали? От пазара на художниците... Грамаж?

Понеже не отговорих, той вдигна лице към мен и повтори въпроса си. Посочи и плоската везна, вградена в плота на бюрото. Това, което се случи, го помня ясно, но ми е като насън.

Гривната послушно се плъзна, изхлузи се от дясната ми ръка, а пръстите на лявата я поставиха върху везната. Следователят повтори, докато записваше в копието на митническата ми декларация:

— Сто осемдесет и пет грама... — махна небрежно. — Можете да си я вземете.

С безчувствени пръсти прибрах гривната, наместих я... Изглеждаше невъзможно да провра китката си през нея, но тя някак се хлъзна по кожата ми и плътно ме обгърна с прохладната си гладка отвътре повърхност.

Хладна, помислих внезапно, хладна. Изобщо не се е затоплила от тялото ми. И... и стана мъглява, докато я свалях и слагах.

Сепнах се, защото следователят беше казал нещо и компютърът преводач потретваше фразата:

— Задържан сте за изясняване на обстоятелствата около смъртта на Светолюба Тодорова.

Преглътнах на сухо. Почувствах напирани сълзи в очите.

— Не ви е предявено никакво обвинение... засега — продължи следователят. — След един час ще пристигне адвокат от консулството ви в Белград. Имате право да не казвате нищо. Но... все пак, може би ще пожелаете да отговорите... Какво стана, човече? Какво й направи?

Въпреки предупреждението, че ще е по-добре да си държа езика зад зъбите, аз промълвих, по-скоро издишах:

— Не зная... — и това бе последното най-искрено нещо, което казах през следващите дни и месеци.

5.

Лъгах адвоката, излъгах и консула, пристигнал от Виена специално заради моя случай.

Лъжата стана моето убежище. Отначало това бе неосъзната реакция, все още се намирах в шок от сполетялото ме нещастие, но после...

После, колкото и да бягах от въпросите, които сам си задавах, накрая ми се наложи да погледна истината в очите. Аз я знаех още от самото начало, от онзи кошмарен миг, в който видях как потъва безжизненото тяло на брюнетката — тогава сякаш светкавица освети всички мои мисли и предположения, а най-отпред изпъкна Отговорът.

Да, знаех. Само че не аз, а сърцето ми. Разумът се съпротивляваше срещу налудничавото прозрение, търсеше доказателства, съпоставяше, анализираше, сякаш имах имплантиран под черепа си компанел... а аз бях страничен наблюдател, парализиран от вина за смъртта на момичето и от срам, бездънен срам, заради лъжите, които изричах всеки ден пред следователя и адвоката.

Седмиците отлитаха бързо. Умът ми трупаше данни. Отказвах да си повярвам.

В затворническата ми килия за сметка на консулството монтираха вана, в която да почивам от земната гравитация. Аз киснех в нея регламентирания брой часове, но... Но нямах нужда от това! Аз, роденият в условия на притегляне, чието стандартно ускорение на свободно падане бе нула трийсет и осем, аз, който при продължителен престой във вертикално, хоризонтално или други междинни положения рискувах да получа трайни увреждания на вътрешните органи, ставите, костите, да получа некроза на мозъчните тъкани, вследствие на затрудненото кръвообращение!

А понасях силата на тежестта на планетата на дедите си не по-зле от останалите 37 следствени — всички до един земни жители, при това половината от тях бяха грамадни мускулести мъжаги във физическа кондиция, далеч над средната, дори за земни условия.

Стоманената им плът късаше сивите затворнически комбинезони. Бяха членове на една и съща банда, очакваха предявяване на обвинение за множество предумишлени убийства по особено жесток и мъчителен за жертвите начин, присъдата за което щеше да бъде дишане на цианиден газ, но имаха дяволски добри адвокати, които отлагаха и отлагаха процеса. Все пак, въпреки акробатичните номера на защитниците им, нещата бяха съвсем ясни и от екзекуция можеше да ги отърве само чудо. Вероятно разчитаха на бягство, прокурорът обаче закопча на мощните им вратове долорогенератори и те разбраха, че всеки ден отсега нататък до газовата камера им е подарен от съдбата и адвокатските обжалвания, което не можеше да продължава вечно.

Обречените здравеняци освирепяха. И преди другите следствени трепереха пред тях, а сега, след като онези вече нямаха какво да губят...

Дни наред чувах заканите им след часа на отбоя, те си падаха расисти, долна паплач тера-шовинисти, и като за последно току виж си позволили едно прощално удоволствие — два пъти няма как да ги осъдят на смърт, нали?...

А законите не позволяваха да бъда държан в единична килия без право на разходка, не можех постоянно да симулирам, че съм болен и само да се местя от нара до ваната и обратно. Накрая лекарите просто ме изгониха навън.

— Надзирателите ще са нащрек, веднага ще активират нашийниците на онези типове — успокояваше ме адвокатът и разперваше широко ръце. — В тази федерална единица има закони, човече, задължен сте да спазвате общ режим...

Дълбоко се съмнявах. Надзирателите явно нямаха опит с толкова агресивни следствени, изобщо в цяла Европа подобни случаи на задържане на цели банди се случваха рядко — обикновено полицията ги избиваше по време на арестуване, защото престъпници от такъв вид никога не протягаха покорно ръце, за да ги оковат в белезници. Досега петима измежду останалите следствени се бяха озовали в лазарета, двама — в доста тежко състояние, естествено, защото с нещо бяха подразнили яките биячи.

За мое учудване, когато нарочно непохватно изкретах във вътрешното дворче на затвора (опитвах се да скрия възможностите на екзоскелета, който, макар и с дезактивирани две трети от функциите,

можеше да ме отърве от доста неприятности — на първо място с бягство), свирепите физиономии на фактическите смъртници изведнъж придобиха омърлушени изрази. Те забиха очи в ситния чакъл и унило прегърбени завлачиха крака по кръговата пътечка за разходка.

Искаше ми се тази внезапна промяна да се дължи на някаква дистанционна намеса на охраната. Но не — надзирателите очевидно бяха смаяни, те се подготвиха за избухване на същински безредици при моето излизане, бяха въоръжени не само със стандартни безболезнени зашеметители, но стискаха и невронни камшици, а по стената-периметър на двора стърчаха жандармеристи със смъртоносни иглени пушки. Дежурният надзирател не отделяше палец от бутона на долорогенераторите. И за всеобща изненада, не последва нищо — нито опит да посегнат, нито хвърляне на шепа чакъл, нито дори някоя мръсна псувня по мой адрес — нищо.

Охраната, задължена да бъде параноична, се изнерви. Пот се стичаше по лицата на пазачите, те чакаха внезапен и коварен ход от страна на бандитите... които механично тътреха нозе по чакъла, сякаш без да забелязват никого и нищо наоколо.

Но не само проличалото изумление на надзирателите ме насочи към окончателното съзнателно проглеждане. Гривната на ръката ми завибрира в момента, когато прекрачих прага на вратата и застанах под открито (но замрежено с предпазни решетки) небе. Убийците ме забелязаха... и изведнъж посивяха, омекнаха, агресията и омразата излетяха от тях, както кислород от отворена насред марсианската пустош бутилка. Съвсем явно, абсолютно отчетливо усещах как гривната тънко-тънко тресе китката ми.

И ако все още хранех някакви съмнения, в края на разходката получих последното доказателство... от което се боях да направя самонатрапващите се изводи. Боях се, но ги направих.

Изтормозената от подозрения охрана допусна грешка чак накрая. Насметоха ни не в колона по един с четири крачки интервал, за да влезем обратно в сградата, а на тълпа като опашка пред обществена столова. И тогава един от бандитите ми посегна. Стискаше остро парче пластмаса, с което навярно щеше да пререже сънната ми артерия, но го стори някак мудно, без особено желание. Въпреки забавената му реакция, аз едва отклоних удара, подлагайки лакътната шина на

екзоскелета като щит. Очевидно у този тип ненавистта и волята за нападение не се източваше толкова лесно, колкото при другарите му...

Всъщност не успях напълно да се защита. Просто не ми достигна време да довърша движението — обикновен блок от марсианската система за физически упражнения. Мисля, че само аз видях какво стана.

Когато вдигнах ръка, гривната се оказа почти пред очите ми. За едно мигване тя се разпадна на съставляващите я звена, рояче сребърни оси, все едно не бе отлята като цяло. От патинирало-сребрист, блясъкът им стана хромово-синкав. Металните насекоми се стрелнаха към застрашаващия ме бандит. Още един миг — и те се завърнаха, кацнаха на ръката ми, сляха се в обръч и гривната възвърна предишния си вид.

А нападателят падаше като отблъснат от огромен юмрук и бяло-мраморното му, вече мъртво лице едва не ме накара да повърна, да припадна, да изпадна в истерия... Но вместо всички тези набъбващи в тялото ми реакции, мускулите се подчиниха — и увлякоха екзоскелета — с мощен импулс, чийто източник можех да посоча под клетва не само пред Върховната комисия на Честта, но и пред лика на Всемогъщия Бог, стига той да съществуваше.

Гривната.

Аз светкавично се свих на топка и се притиснах към чакъла.

Половин секунда след това жандармеристите по периметъра откриха огън, паникьосани от внезапното рязко движение на току-що убития от гривната ми бандит.

Иглените куршуми го направиха на пихтия още във въздуха. И други двама-трима смъртника се проснаха простреляни, останалите се загърчиха от болката, генерирана от нашийниците им. Оглушах от вопли и крясъци, но не ослепях, разбира се, затова видях как в тялото ми се впиват десетина малки игли.

Нещо странно ставаше с възприемането ми на събитията. Осъзнавах ги като мълниеносно протекли, времето течеше според неизменната си при обикновени условия скорост — една секунда в секунда, един час в час... но заедно с това аз виждах движещите се със свръхзвукова бързина иглени куршуми.

Кожата ми съвсем слабо доловимо искреше и лъщеше, като че бе намазана с тънък слой синкаво-хромов лак. Иглите спряха върху тази

субстанция, или по-скоро сияние, и останаха да стърчат там, докато хаотичната стрелба не спря. Краят на отвратителното съскане на иглените карабини потъна в дълбокия зов на аварийната сирена.

Сиянието върху мен изчезна и иглените куршуми се посипаха върху чакъла, безвредни като борови иглички.

Редом с мен беше прострелян смъртоносно един следствен за кражба, още седем души извън числото на бандитите бяха ранени. Двама от тези нещастници скоро починаха в лазарета, още един — в цивилна болница.

На вечеря имах просто ненормално див апетит. Замислих се за този пристъп на булимия и внезапно проумях, че през целия си престой в затвора се хранех необичайно лакомо. Отдавах го на нерви.

Но при това не бях напълнял никак.

Сякаш нещо щракна в мозъка ми и през черното на стиснатите в ужас клепачи, видях цялата зловеща истина, фантастичната, но реална причина за онова, което така вихрено ме бе сполетяло в резултат на смешните ми разкопки край останките на една хилядолетна крепост.

Рано сутринта поисках незабавна среща с консула.

— По въпрос на чест! — добавих към инфограмата.

Никой държавен администратор от Марс не можеше да пренебрегне формулирана по този начин молба, без да подрони престижа си, което значи да си плюе на кариерата и уважението на околните.

Не знам дали някъде на Земята има подобна практика.

6.

Обясних подробно всичко случило се с мен от посещението ми на старата крепост до убийството (при самозащита!) на нападналия ме престъпник. Изложих и хипотезата си — нарекох я пред консула „хипотеза“, макар да бях убеден, че е самата истина, практически не нуждаеща се от доказване. Спестих му все пак тази си категоричност, понеже и без разпалеността ѝ, представителят на моя свят бе в правото си да ме сметне за жертва на психо-невротичен срив.

Но се бях заклел в честта си и честта на моето семейство, освен това психоскопът на консула не промени цвета си, докато говорех, и той реши да приеме предложеното от мен обяснение за отправна точка.

— Разбирате — каза ми след десетминутен размисъл, — че преди медицински и психологически тест, проведени по нашите стандарти, нямам правомощия да призная официално версията ви за достоверна, дори с нисък индекс. Нека оставим настрана формалностите обаче и да уточним по същество някои ваши твърдения.

Консултът, като всеки държавен марсиански чиновник, имаше специално тренирана и подсилена с мандатни церебрални памет, заради което притвори очи и поиска от мен допълнения към запомненото от него дотук.

— ... Извинете — отвърнах аз на първия му въпрос, — от вълнение забравих да съобщя, че отиването ми до крепостта Урвич наистина не беше случайно...

Колкото можах по-кратко разказах на консула за працядо ми и неговите записки, пренесени от баща ми на Марс. Наблегнах на легендата за съкровището.

Дипломатът бавно кимна. Отвори очи и каза:

— Този въпрос е изяснен в удовлетворяващ ме обем. Давайте ли устното си позволение Комисията по Честта да свери показанията ви с личните ви данни?

Потвърдих.

— Благодаря. Остава само един момент, който буди недоумение и не пасва в обмислената от вас схема...

Консулт подпря брадичка с дълги пръсти. Почувствах, че под безстрастната му маска има съчувствие и заинтересованост. И искрена озадаченост, пропита с неясна тъга, може би появила се в резултат на някакви негови лични асоциации във връзка с моя случай. Тъкмо те вероятно раздвижиха лицето на дипломата и ми позволиха да се досетя за всичко останало.

Макар да нямах основания за надежда, че ще се измъкна поне пред обществото напълно изчистен от допуснатите грешки и недостойни прояви, аз се ободрих.

Да, но съвестта ми... за нелепо загиналото момиче... помислих и почти подскочих на място, когато консулт заяви:

— Слабото място в хипотезата ви е смъртта на девойката земянка. Този факт не се връзва с предполагаемата функция на гривната да ви защитава от агресия, като отначало по неизвестен начин обработва психиката на евентуалния нападател, а при неуспех да потисне волята на враждебния обект, директно го унищожава... отново неясно с какъв вид енергия, защото казахте, убеден сте, че инсектоидните сегменти на гривната не са имитирали поразяващо действие на балистично оръжие, не са се държали като куршуми. Как си обяснявате убийството от страна на вашия защитен амулет на човек, който никак не ви е заплашвал, а тъкмо напротив — бил е дори повече от приятелски настроен, вероятно дори готов на интимен контакт с вас?

Овладях се, докато дипломатът говореше. Може би именно затова той бе излишно многословен, за да ми даде време да се окопитя и да дам по възможност максимално безпристрастен отговор.

За съжаление и за мен гибелта на чаровната брюнетка бе загадка. Казах това с мъка за погубения млад живот.

Консулт тактично се изправи и отиде до прозореца на стаята за адвокатски свиждания, за да ме остави да се преборя със сълзите си. После, когато дадох знак, че съм готов да продължим, той каза:

— Има още един парадокс, Ямато... Неразбираемо е, че по време на ареста ви гривната не е направила опит да ви защити. А полицаите са стреляли с бластер по екзоскелета ви. Между другото — реакцията

на процесора бе призната от наши експерти за аномална. Имали ли сте софтуерен срив на тази инфошина?

— Не, никакви пречки и затруднения с екзоскелета не съм имал... А за пасивността на гривната имам обяснение: тя някак си се е повлияла от рефлекторното ми покорство пред служители на закона. Навярно е изиграл роля и шокът, който преживях. Към тези два фактора теоретично може да добавя предположението, че гривната още не е била свикнала с мен като... като неин господар...

— Да, допустимо е. А някаква идея относно естеството на тази връзка на гривната със съзнанието ви? И има ли такава? Процесорът... субструктурната част на този амулет, аналогична по функции на компанелен анализ-процесор, би трябвало самостоятелно да селектира, разпознава и посочва за елиминиране източници на евентуални агресивни сигнали. Защото в противен случай амулетът ще бъде ефективен само по отношение на вече забелязани от вас обекти. А как стоят нещата, докато спите? Кой ви пази тогава?

— Едното не изключва другото. Регистрирана от господаря заплахата се оценява от гривната според критериите на господаря дали е истинска, или фиктивна. Всичко, останало извън полезрението на притежателя, се обработва и подава за реагиране автоматично.

— Не е ли прекалено сложно? Впрочем, не съм кибернетик... Да, продължете, моля.

— Един вид телепатичната връзка гривна—господар ми хрумна въз основа на фактите, че амулетът получава енергийно захранване директно от енергийното поле на тялото ми, което и води до по-висока консумация на хранителни продукти от една страна, а от друга гривната е в състояние да поеме контрол над опорно-двигателната система на организма ми и да ме накара да залегна, миг преди охраната на почне стрелба... Но да си призная, не съм размишлявал нито за природата на гореспоменатата връзка, нито за функционалната ѝ блок-схема...

Дипломатът се замисли за миг.

— А защо амулетът не се е фрагментирал и не е нападнал полицейските служители, които са стреляли?

— Те не стреляха в мен. Гривната просто ме предпази от заблудени заряди...

— И е покрила тялото ви с непознат род силово поле — добави консултът. — Вие почувствахте ли го, чисто физически имам предвид? Тактилни усещания, температурна промяна и така нататък?

— Струва ми се, че не. Аз дори едва го видях.

— Да, едва сте го видели... — повтори дипломатът и потъна в мълчание.

Сетне рязко стана и заговори тържествено:

— Въпреки че има вероятност за усложняване на междупланетните отношения, ние ще направим всичко възможно да решим благоприятно за вас този казус. Заклевам ви в честа на цялата ни общност да мълчите пред земните следователи. Свойствата и възможностите на амулета обявявам с поверените ми пълномощия за държавна тайна на Съединените марсиански територии. Дръжте се, ленд Хуан-Кисев.

* * *

Той дойде пак след почти три седмици, когато бях на ръба на отчаянието. Водеше някакъв рошав и брадат земянин, облечен изключително бедно. Мъжът остана до вратата, а консултът ме приближи и тихо промълви:

— С голям труд намерихме този отшелник, който вероятно знае нещо за вашия амулет. Той обаче пожела да го види и да говори лично с вас. Не прие никакво заплащане и поиска честната ни дума, че ще каже само толкова, колкото сметне за необходимо, с което да се задоволим и да не искаме от него друга информация, освен в много краен случай. В замяна обеща да не разгласява, че Марс притежава този предмет... този артефакт. Ще говорите ли с него?

Съгласих се, след като попитах от кой земен регион е брадатият.

— Любопитното е, че е гражданин на същия федерален регион, където се намираме, но от дълги години обикалял земното кълбо с цел, която не пожела да сподели. Каза само, че имал причина да го стори. Открихме го в Южна Америка, след като претърсихме Централна Азия.

— Нима има някакви сведения за подобни гривни в инфобанките? Този човек археолог ли е? Намерили сте го по негови

публикации може би?

— Не. — Дипломатът изглеждаше смутен. — Всъщност той ни се обади сам. Потърси съдействие от Централно-американското ни консулство. Попитал да не би да имаме някакъв проблем и мъгляво описал къде да го намерят, ако се окаже, че наистина ще им потрябва. Благодарение на добросъвестността на служители от тамошното консулство това уж нелепо обаждане стана известно на разузнаването. Археолог, питате... Не. Той самият твърди, че е ясновидец. И...

Очевидно му бе неприятно да говори по въпроса, но консултът си беше човек на дълга, а аз държах да знам на кого ще показвам злокобната си покровителка.

— ... и от минали новинарски бюлетини открихме споменаване на този мъж. Обикалял преди няколко месеца медийни централи и настоявал по световната мрежа да бъде разпространена новината, че древното съкровище на неговия народ скоро щяло да бъде открито, а то щяло да даде на човечеството Път...

— Път? Какъв „път“?

— Не желае да отговаря. Официално този човек е обявен за невменяем, практически не опасен за околните. В бедрото му има радиоимплант, следен е от медицински монитор по целия свят. За всеки случай.

Погледнах към земянина с любопитство. Той отвърна на взора ми. Приличаше на рисунка от християнски храм, на икона. Само дрехите бяха съвременни — евтини джинсови парцали с много кръпки.

— Нека дойде.

Брадатият приближи. От метър разстояние беше отблъскващ. Немита пепелява кожа с възпалени пъпки, сплъстена коса, боклучета и трохи в брадата. Само очите му... трудни са за припомняне даже, камо ли за описване. Дълбоки. Бистри. Човешки. С много спотаена и търпеливо понасяна болка. Няма как да не се довериш на такива очи, дори да те поведат към пропаст. Щом го вършат — значи така трябва.

Човекът ме гледаше и мълчеше.

Все пак се поколебах, но сетне навих ръкава си и му показах гривната. Бавно въртях китка, за да може да огледа амулета от всички страни.

Лицето му не се промени, но той проговори. Гласът му се оказа невероятно контрастен на външността — силен, мъжествен, приятен.

Ала пък се връзваше с очите. Глас на добър приказен вълшебник. В същото време видях кафеникавите му развалени зъби.

Кошмарно зрелище. Бях толкова потресен от това несъответствие „глас, очи — зъби, външност“, че заекнах:

— М-моля? Как-какво ка-казахте?

Рошавият брадат чудак повтори на безупречен нипон-диалект на арес лингва:

— Дай й име. Да го знаете само тя и ти. Тогава ще можеш да я контролираш и тя няма да бъде опасна за света... докато си жив.

И изрекъл тези думи, той се обърна с достойнство и напусна стаята за свиждане.

Години след това марсианското разузнаване още го търси.

И глобалната служба за разследване.

И частни агенции.

Никой не го е намерил. Според мен — няма и да го намерят. Но не знам защо.

7.

Прекарах в следствения арест шест месеца и половина. Осъдиха ме за убийство по невнимание с електрически разряд на зле изолирана батерия за екзоскелет — две години затвор. Марсианското правителство изплати огромни обезщетения на семейството на пострадалата. В съда близките ѝ ме гледаха ужасно. Под погледите им самият аз исках да умра на място.

Разрешиха ми да излеждавам присъдата на Марс. Заради това нямам право да напускам сградата на секретния изследователски център още седемнайсет стандартни седмици.

Центърът изучава проклетата гривна.

Вече я контролирам толкова успешно, сякаш тя е продължение на мен самия. Научих се да я възпирам при явно нападение от страна на дистанционно управлявани манекени, при което тя не разрушава мнимите агресори, а само активира повърхностно силово поле. Мога да я накарам да превърне в прах свършено безобиден предмет. Отказах да убивам лабораторни мишки и учените не настояха повече.

В специална галерия, където я оставих върху жив плъх, се проведе милитонен ядрен взрив. Животното оцеля както от ударната вълна, така и от гама-лъчите, бързите и бавни неутрони. Медицински рентгенов апарат не може да ме сканира, докато нося амулета.

Сега мога да свалям гривната и да я оставям в специален сейф, а тя не протестира, не ме кара да изпадам в паника, че някой ще ми я отнеме. Което е невъзможно за изпълнение. Гривната слуша само мен.

Често се питам, бих ли могъл с нейна помощ да извърша самоубийство.

Очевидно не ми стиска.

Подложиха я на анализ. Материалът наистина се оказа сребро, както и подозираха, с типичните съпровождащи го примеси. Проникващите скенери откриха микроструктура, подобна на нанотехнологичен механизъм, но няколко порядъка по-сложна.

Дори се изхитриха и създадоха нейно невероятно съвършено копие.

Което не работи.

Но благодарение на копието, учените направиха важно откритие. Когато сравниха нещо съвсем банално — тежестта на копието и оригинала, — тогава изведнъж се оказа, че при практически равен брой атоми в двата амулета, истинският е с няколко грама по-тежък. Проверяха, мислиха, спориха...

Накрая провъзгласиха, че са открили прословутата екзотична материя. Четири грама маса, която привидно няма веществен носител. Енергиен еквивалент 359,5 милиарда единици, информационен еквивалент 900 Тера-единици...

Радостно ми обясняват, че когато анализират (още нямат представа как!) екзотичната материя, когато съумеят да я синтезират или някак възпроизведат, тогава ще станат възможни свръхсветлинните полети и няма защо да се хаби време, сили и средства за тераформиране на Венера — достъпна ще бъде цялата Галактика с милионите ѝ (при песимистична оценка) земеподобни планети!

Надявам се това да не стане скоро.

Надявам се това да не стане никога.

Не ме разбирайте погрешно. Искам човечеството да завладее звездите. Искам. Но не на такава цена.

Питам се, разбрали ли са вече възторжените изследователи КАКВО представлява „екзотичната материя“ и сега ме баламосват, за да не им попреча, или наистина само аз съм наясно с нещата.

Защото знам — (не мисля, не сигурен съм — знам!) знам, че в дяволската гривна е затворено нещо, което заслужава уважение и покой, а не нездравия прагматичен интерес на учени, политици и еснафи.

В преплетените телца на металните оси още живее една човешка душа. Вероятно тя е същината, която позволява на пъкления амулет да функционира като съвършено оръжие, съвършен щит... и безнадежден затвор, безпросветна тъмница за духа на онова чернокосо момиче, чиято детинска влюбеност в екзотичния марсианец Ямато я направи подходяща да стане компонент — основен компонент! — на гривната, която ще ме пази, защото... защото...

Не, нямам сили дори да го изрека наум, камо ли да го напиша. И все пак трябва. Защото е била мъничко влюбена в мен. Една капка обич. С енергиен еквивалент на квазар!...

Ето заради това не искам синтезирането на екзоматерия да се превърне във факт. Защото ако ние, хората, сме готови да павираме пътищата към звездите с душите на себеподобните си — тогава аз отказвам да вървя към звездите!

Нима нищо свято не остана, щом и обичта може да бъде впрегната да работи като механизъм, независимо колко благородно би било предназначението му.

...

Няма смисъл да споменавам кое име дадох на гривната, нали?

...

Дали ме обича дотолкова, че да ми даде достойна смърт?...

Способни ли сме на това ние, хората...

София, октомври 2001 — Ромча, юли 2006

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.